

kangro hewi peält, Tõnnismäel, wet toma. Kaewo sisse wadates näggi tüdruf wet ot-sego fewad. Kui ta õmbrít tahtis ülestom-bada, siis läks foof katki ja õmber wee sisse. Tüdruf kutsus kangro selli ja passus tedda õmbrít faewust wålja tua. Se panni ühhe-tuggewa latti faewusse püsti ja lasfis en-nast latti mõda sisse. Agga kui ta alles pole tee peäl alla minnemas olli, aias ta käed ja jallad laiale, kuffus wette, ilma et üht san-na olleks lausnud, ja jäi senna paika. Kui ta petremees sedda kulis, siis arwas ta, et sell koggematta sisse kuffund ja árrauppund, egga teädnu d feddagí pahha arwada, waid piddi agga sedda püsti pandud latti mõda alla minnema selli appi ja õmbrít wålja to-ma. Kui temmagi pole tee peale sai, aias fa käed ja jallad laiale, ja kuffus nendasam-moti ilma sanna lausumatta wette, kui tem-ma sell. Kolmas, kes alla piddi minnema, olli üks wotimees. Se olli targem: sündus föie ennese ümber, käsfis teisi, kes senna fooko tulnud, ennast alla laska, ja kui wae-

wa piddi nähha ollema, siis ennast ülestom-bada. Kui temmagi kesket faewut sai, sir-rutas ka teiste wiil fässi ja jalgo, eggas anud sannagi räkida; agga teised tombasid tedda taggasí, — ja ta olli jo pool-surnud. Targa arstide ja rohtude läbbi toibus tem-ma seddawäärt, et ta agga waewalt ennese kätte ja jalgade wålja sõrutamisest ni paljo mois arro anda: et kui ta keskpaika faewut sanud, et temma silmade ees olnud, nago olleks se faew täis tullewa ello waimusid olnud, ja temma jallad ni raskeks läinud, na-go olleks nende otsas kes teab mitto leisikast raskust olnud, ja et keik temma ihho rammo forraga nenda árralöpnud, et ta mitte ühte liget posle joudnud ligutada. Kolmandamas páwal pärast asja räkimist játtis ta keigiga jummalaga ja surri.

Liina kohhus tahtis sedda asja läbbi fat-suda, mis waimud need siis peaksid ollema, mis se innimenne ennast ütles näinud olle-wad, kui ka sedda wee-keemist, mis se tüdruf tunnistas, ja lasfis mitmesugusid linda ja